

ПРЕДГОВОР

Повече от четвърт век авторите на представената книга работят в областта на психотрониката. Това е необикновена и често пъти смайваща човешкото въображение област. Самата книга "Психотронни изследвания на микросвета", плод на деветгодишен целенасочен съвместен труд на авторите, започнал в началото на 1981 г., отразява част от получените резултати и натрупания от авторите опит.

Психотроника в широк смисъл е област на изследвания, в която се изучава информационно-енергетичният обмен в природата. Психотроника в тесен смисъл е развитието, изследването и практическото използване на психотронните способности на човека (включително и за научни изследвания). Това е психотрониката на днешния и утрешния ден.

Първият от авторите, С. Севрюкова, от седемгодишна възраст има уникални психотронни способности. Със силата на своята мисъл тя прониква във всички области на битието, включително микро- и макрокосмоса.

В своята научнопопулярна повест "Нещото, наречено нищо" Роман Подолни пише: "Микросветът си има своите дълбочини, които засега не се поддават на изследване чрез опити, само мисълта е способна да проникне далеч зад границите на 10^{-15} cm." Тези думи на известния съветски популяризатор на науката поразително точно обясняват нашия подтик и стремеж да навлезем в тайните на микрокосмоса със силата на мисълта, т.е. с помощта на психотрониката. Разполагайки с безценната дарба на С. Севрюкова, стъпка по стъпка ние проникнахме в различните етажи на микросвета, като започнахме от най-долния етаж. Пред нашия поглед се разкри една удивителна картина на простота и съвършенство на формите, на строга подреденост на микрообектите, на еднозначност в свойствата на първичните елементи, с една дума, на абсолютна хармония в микросвета. Неопределеност, случайност, вероятност не се забелязват в неговата структура.

В процеса на нашите психотронни наблюдения ние разработихме своя, оригинална и нестандартна методика за изследване на микрообекти. Тази методика се основава на уникалните психотронни способности на С. Севрюкова със силата на мисълта си да спира движението на даден микрообект, да прониква в неговата вътрешна структура, сравнявайки го с обект еталон,

да получава информация за неговите размери, маса, скорост на движение и др. Прилагайки последователно тази методика на изследвания, ние получихме една нова и логически непротиворечива според нас картина на строежа на атомните ядра, атомите и кристалните решетки. Доколкото ни е известно, такова изследване на микросвета се провежда за първи път в световната практика и това определя оригиналността на изложения в книгата материал.

След формулирането на основните закономерности в атомната структура, ние установихме редица следствия от тях, а конкретното им прилагане даде множество от нови резултати. Навсякъде, където е възможно, психотронно определените числени стойности на параметри на микрообекти са проверени чрез числени методи, реализирани в компютърни програми. Психотронните стойности съвпадат с изчислените стойности с голяма точност. Това, заедно с пълната повторяемост и възпроизводимост на получените по психотронен начин резултати, ни убеждава в тяхната достоверност.

В книгата са представени и две важни експериментални потвърждения на нашите психотронни модели:

1. Получената посредством сканиращ тунелен микроскоп микрофотография на атомния релеф на силициев кристал е много близка до наблюдаваното по психотронен път от С. Севрюкова разположение на атомите на повърхността на същия кристал. Същевременно стойностите на размерите на силициевия атом, определени от нас по психотронен начин, са близки до получените с помощта на тунелния микроскоп стойности.
2. Проведеният от нас физичен лабораторен експеримент с вакуумиран електроскоп потвърждава резултата, получен от направения по-рано наш психотронен експеримент: при слаб вакуум листенцата на наелектризирания електроскоп остават почти неподвижни (вместо да се отблъскват).

Заслужават внимание следните съвпадения на получени от нас психотронни резултати с известни във физиката факти:

- а) психотронният радиус на тежководородната (деутериевата) орбита е много близък до радиуса на втората орбита на Бор за водорода;

- б) масата на M -псиона е много близка до масата на електрона, приет за елементарна частица във физиката (според нашите психотронни наблюдения катодът на вакуумните електронни прибори при нагриване излъчва M -псиони, които се привличат от анода);
- в) ефектът на Казимир (взаимното привличане на две близкостоящи пластинки във вакуум) може да се обясни със статичното пси-поле на M -псионите в кристалните решетки на пластинките;
- г) с психотронния модел на кристалната решетка могат да бъдат изяснени редица свойства на твърдото тяло, например плътност и т.н.

Разглежданите въпроси са изложени в 8 глави. Първа глава е посветена на психотрониката, на получаването на директна информация със силата на мисълта и на методологията на психотронните изследвания. Втора глава разглежда петте първични елемента на Космоса (елементи, които не могат да се сведат до по-прости съставни елементи): вихри, псиони (фундаментални частици, които имат пси-заряд без знак), космическа влага, сол и прана. Тези елементи не могат да се превръщат един в друг — например вихрите, които са първична полева форма на материята, не могат да се превръщат в псиони, които са първична веществена форма на материята, и обратно. Трета глава съдържа основните принципи на атомния строеж и новия, психотронен модел на атомите и атомните ядра.

Изследвайки микросвета по психотронен път, ние установихме, че овалната форма е основна за атома и атомната структура. Четвъртата глава съдържа математическо описание на овалите, определени за първи път от нас. В пета глава са дефинирани пет основни закона за движение на атомните орбитони и квазиорбитони (леки частици, обикалящи около атомното ядро), които са много близки до Кеплеровите закони за движение на планетите в Слънчевата система. Получени са редица важни следствия от тези закони. В шеста и седма глава са представени детайлни психотронни изследвания на атомните ядра и на самите атоми. Последната осма глава е посветена на психотронния модел на кристалната решетка на простите вещества и на дефектите в кристалния строеж. В края на всяка глава е дадено обобщение на изложения материал. То е предназначено преди

всичко за читателя, невладеещ математическия апарат. Обобщението дава възможност на всеки читател да се ориентира в основните идеи, изложени в дадена глава.

Представената книга е първа стъпка в цялостното изследване на микросвета посредством психотронния метод, който според нас е универсален, точен, неизискващ скъпоструващи технически съоръжения и твърде перспективен. Нашите творчески планове включват нови разработки в близкото бъдеще като психотронно изследване на електромагнитните явления, психотронно изследване на реалните газове, психотронно изследване на течностите и др. В тях ще намерят отговор редица деликатни въпроси от теорията като понятията заряд, енергия и др.

Накрая бихме искали да подчертаем, че ние не си поставяме за цел оборването на съществуващи възгледи в природознанието. Същевременно ние не се нагаждаме към чужди идеи и схващания. Ние само предаваме по възможно най-точния начин получената от нас психотронна информация. Нищо не сме прибавили от себе си към тази информация, нито пък сме отнели нещо от нея.

Изразяваме своята искрена благодарност на рецензентите доц. к.ф.м.н. Антон Антонов, доц. Тодор Димчев и к.ф.н. Илия Митев за направените препоръки и забележки.

Изказваме също благодарност на Валентина Ценева за дейното участие със съвети и препоръки при подготвянето на ръкописа за издаване.

Ще бъдем благодарни за всякакви аргументирани критични бележки по съдържанието на представената от нас книга.

ПЪРВИЧНИ ЕЛЕМЕНТИ НА КОСМОСА

2.1. Основни положения

Въпросът за първичните елементи на Космоса (елементи, които не могат да се сведат до по-прости съставни елементи) заема централно място още във философията на античния свят. Отговорът на този въпрос е тясно свързан с фундамента на природознанието. Според древногръцките философи в основата на Вселената лежат четири "субстанции": огън, вода, земя и въздух. Древнокитайските мислители смятат за първооснова на света пет основни елемента: огън, метал, вода, земя и дърво [14]. Според нас Космосът (микро- и макро-) е изграден от пет материални първични елемента: *вихри*, фундаментални частици, наречени от нас *псиони*, *космическа влага*, *космическа сол* и *космическа прана* [13]. Вихрите съответствуват в известна степен на огъня, псионите — на метала, влагата — на водата, солта — на земята и праната — на въздуха на древните философи.

Наблюдаваните от нас по психотронен път пет първични елемента се характеризират със следните особености:

1. Те са вечни, несътворими и неунищожими;
2. Не могат да се превръщат един в друг;
3. Те са от един вид, т.е. първични "антиелементи" не съществуват (например "антипсиони", т.е. частици със заряд, противоположен по знак на заряда на псионите, не съществуват) и затова Вселената е една ("антивселена" няма според нас);
4. Тези елементи не са носители на съзнание.

2.2. Вихри

Вихрите са първична полева форма на материята. Собствени частици на вихъра не съществуват и затова той няма маса

заряд. Вихърът представлява първично пси-поле, което се върти по лява винтова (витлова) линия (фиг. 4), т.е. във вихъра действуват сили, които хващат частици (със и без заряд) и ги въртят до известно разстояние по лява винтова линия. Тези си-

Фиг. 4. Лява винтова (витлова) линия, завива се по часовниковата стрелка нагоре

ли не се пренасят от никакви частици или от друг посредник. В центъра, т.е. по оста на вихъра, не действуват сили.

Вихрите са първична форма на единното пси-поле, което се разглежда в т. 3.1. Характерно за това поле е, че то действува посредством сили³, които не се пренасят от никакви частици.

Във всеки вихър се движат частици. Например атомните псиони, групирани в атомно ядро, орбитон и квазиорбитон, се привеждат във въртливо движение от един атомен вихър. Аналогично планетите от Слънчевата система и самото Слънце се привеждат във въртене от слънчев вихър. Всяка планетна система има свой планетен вихър, който движи планетите по строго определени орбити и т.н. По този начин се осъществява абсолютна хармония във Вселената, която не може да бъде нарушена.

Безбройни вихри ние наблюдаваме в открития Космос, където те са вихър до вихър и вихър във вихър. Космическите вихри са огромни и нямат строго определена форма. Тя зависи от условията в Космоса. Вихърът е невидим и за "психотронното" око. За да види действието на вихъра, С. Севрюкова

³Разсъждавайки върху смисъла на понятието сила, Р. Файнман пише в своите "Файнманови лекции по физика (том 1)": "Но колкото и да настоявате за точно определение на силата, вие никога няма да го получите!". И ние смятаме, че никой не може да даде точно определение на силата като физично понятие.

мислено поставя в него частици (например псиони) и наблюдава тяхното движение. Формата на вихъра може да се определи само по траекториите на частиците, въртени от него. Спреният със силата на мисълта вихър прилича на лява винтова линия с много малка стъпка (завива се по часовниковата стрелка нагоре) — ляв вихър. Космическият вихър е във вечно движение, подобно на движението на въздушна вихрушка.

Например в Бермудския триъгълник действа циклично един мощен първичен вихър. Когато той е в действие, в дълбочина водата е уплътнена почти до степен на твърдо тяло. Този вихър започва от морското дъно и върти водните маси по часовниковата стрелка нагоре до повърхността, отново започва своето въртеливо движение от дъното нагоре и т.н. Морската повърхност "кипи", създават се огромни вълни. Твърдите тела, попаднали в Бермудския вихър, толкова силно се раздробяват от него, че привидно изчезват във водата. Като потвърждение на нашите пси-наблюдения на Бермудския триъгълник се явяват откритите от океанолози мощни вихрообразни движения на водните маси в дълбочините на Саргасово море.

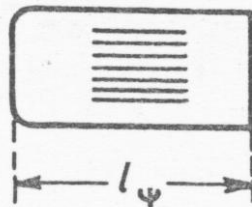
Всички вихри в микросвета и макросвета са от един вид — леви вихри. Десни вихри не съществуват.

Без вихрите всички микрочастици и макрочастици биха били неподвижни и цялата Вселена би застинала. Например орбитонът не би се въртял около атомното ядро, а планетите не биха обикаляли около Слънцето без вихър. *Вихрите са първопричина на движението.*

2.3. Псиони

Псионите са фундаментални частици и представляват веществена форма на материята. Те са основните "тухлички" на веществото. Псионите не се променят с времето, те са вечни, неделими, не могат да се превръщат в други частици или физични полета и не могат да възникват от други частици или физични полета.

Псионът е плосък, с почти правоъгълна форма и тъмносив цвят (фиг. 5). Едната му страна е едва забележимо набраздена. Другата му страна е гладка, но не е полирана и е леко изкорубена. Ръбовете на псиона са едва доловимо заоблени. Той е твърд, плътен, вътрешната му структура изглежда зърнеста.

Фиг. 5. Псион — основна “тухличка” на веществото

Дебелината, ширината и дължината на псиона се отнасят приблизително както $1 : 4\frac{2}{3} : 9\frac{15}{16}$. Нашите пси-измервания показват, че дължината (максималният размер) на псиона l_ψ е 1896 пъти по-малка от голямата ос на леководородния атом c_H , т.е.

$$(2.1) \quad l_\psi = c_H / 1896,$$

а в един микрометър се нанасят дължините на 900 леководородни атома, т.е.

$$(2.2) \quad c_H = 10^{-6} / 900 = 1,1111 \cdot 10^{-9} \text{ m.}$$

От изразите (2.1) и (2.2) се намира дължината на псиона:

$$(2.3) \quad l_\psi = 5,8602 \cdot 10^{-13} \text{ m.}$$

Псионът е веществен носител на определен заряд (пси-заряд). Пси-зарядът представлява определено количество концентрирана сила. Зарядът и масата са основни вътрешни характеристики на псиона. “Антипсиони” (частици със заряд, противоположен по знак на заряда на псионите) не съществуват. Следователно пси-зарядът няма знак, т.е. не е нито положителен, нито отрицателен, а е просто заряд, така както и масата на псиона няма знак. С други думи, зарядите са от един вид⁴. Пълният заряд на система от псиони е равен на сбора от зарядите на съставлящите я псиони.

В покой при абсолютен вакуум псионите не се отблъскват и не се привличат, т.е. между неподвижните псиони няма сили на взаимодействие. Това се отнася и за всички сложни частици, съставени от псиони. Неподвижните псиони не създават физично поле в околното пространство.

Движещите се псиони създават динамично пси-поле, представляващо проява на единното пси-поле, което се разглежда в

⁴Вж. приложение П.10

т. 3.1. Динамичното пси-поле на всеки от движещите се псиони притегля съседни псиони и така те се свързват в групи. Отделни псиони не се наблюдават. С други думи, динамичното пси-поле на един псион действа на друг псион и обратно. По този начин се осъществява взаимодействието на движещите се псиони, които взаимно се привличат.

Източник на динамичното пси-поле на псиона, т.е. на взаимодействие, е пси-зарядът и той обуславя силовото действие на външно пси-поле върху частиците, т.е. без пси-заряд псионът не би имал собствено динамично пси-поле и не би изпитвал силовото действие от външното пси-поле, свързано със заредени частици⁵.

Масата на псиона се разглежда от нас в класически смисъл като мярка за количеството псионно вещество. Масата на псиона е

$$(2.4) \quad m = 1,1304 \cdot 10^{-30} \text{ kg.}$$

Един начин, по който е определена тази маса, е описан в приложение П.9. Масата на псиона не зависи от свързаното с него пси-поле. Масата е само вътрешна характеристика на псиона. Масата на сложна частица (система от псиони) е равна на сбора от масите на съставлящите я псиони.

Да направим оценка на плътността на псионното вещество. С отчитане на израз (2.3) и обстоятелството, че дължината l_ψ , ширината и дебелината на псиона се отнасят както $9\frac{15}{16} : 4\frac{2}{3} : 1$, обемът на псиона е

$$V < l_\psi \cdot l_\psi \frac{4\frac{2}{3}}{9\frac{15}{16}} \cdot l_\psi \frac{1}{9\frac{15}{16}} = 9,51 \cdot 10^{-39} \text{ m}^3.$$

Плътността на псионното вещество ρ с отчитане на израз (2.4)

⁵ Пси-зарядът може да се разглежда като вътрешна характеристика на псионите, която се състои в това, че те изпитват определено въздействие на външно пси-поле и самите псиони при движение стават източник на пси-поле, определящо тяхното взаимодействие. Пси-зарядът не е електричен заряд, защото при ускорено движение електричният заряд излъчва електромагнитни вълни, а псионът създава динамично пси-поле, без да излъчва електромагнитни вълни. Разликата между електричен и пси-заряд би могла да се изясни още по-пълно след детайлно пси-изследване на електричните и магнитните явления, което ни предстои в близкото бъдеще. Тогава бихме могли да предложим подходяща единица за пси-заряд.

е

$$\rho = m/V > 1,19 \cdot 10^8 \text{ kg.m}^{-3}.$$

Точната стойност на плътността на псионното вещество, установена по психотронен път, е

$$(2.5) \quad \rho = 1,28 \cdot 10^8 = 2^7 \cdot 10^6 \text{ kg.m}^{-3},$$

следователно обемът на псиона е

$$V = m/\rho = 8,8313 \cdot 10^{-39} \text{ m}^3.$$

Пси-зарядът e и масата на псиона m са взаимно свързани. Не съществува друга частица със същия заряд, но с маса, различна от масата на псиона, и обратно. В този смисъл пси-зарядът на псиона е пропорционален на неговата маса. По тази причина големината на пси-заряда на всяка сложна частица, съставена от псиони, също е пропорционална на масата на тази частица. Следователно специфичният пси-заряд на псиона

$$(2.6) \quad e/m = C_e$$

е константа, зависеща от избраната система единици. Специфичният пси-заряд на всяка сложна частица, изградена от псиони, също е равен на C_e . Формула (2.6) може да се изтълкува в по-широк смисъл: *зарядът винаги е свързан с веществен носител.*

Зарядът и масата на псиона не зависят от това, дали псионът е в покой или се движи (включително и със скорост, съизмерима със скоростта на светлината във вакуум). *Пси-зарядът и масата са постоянни.* От пси-изследванията следва, че масата и зарядът на един псион няма откъде да се увеличат. Те не могат и да намалеят, защото псионът е неделим. Аналогично масата и зарядът на всяка сложна частица, съставена от псиони, остават едни и същи в покой и в движение (вж. пример 6 — т.8.6).

Псионите нямат собствено въртене и без външно въздействие щяха да са неподвижни. *Движението не е вътрешно свойство на частиците.* Необходимо е някакво въздействие (вихър), съществуващо извън псионите, което да ги приведе в движение.

Останалите три първични елемента (космическа влага, сол и прана) не се използват по-нататък и затова не се разглеждат в книгата.

Частичите на първичните елементи в Космоса (псиони, космическа влага, космическа сол, космическа прана) се захващат от космическите вихри, които ги въртят. Тези частици представляват "невидимото вещество" във Вселената. Частици на първичните елементи, които не са уловени от вихър, остават "блуждаещи" и могат да попаднат в земната атмосфера, образувайки космически "струйки". В тях частиците са по-концентрирани отколкото в дълбокия Космос.

* * *

Обобщение. Първичните елементи на Космоса са елементи, които не могат да се сведат до по-прости съставни елементи. Според авторите Космосът (микро- и макро-) е изграден от пет материални първични елемента: вихри, псиони, космическа влага, космическа сол и космическа прана. Първичните елементи са вечни, несътворими и неунищожими. Те не могат да се превръщат един в друг и са от един вид (първични "антиелементи" не съществуват). Тези елементи не са носители на съзнание.

Вихрите са първична полева форма на материята. Вихърът е без маса и заряд и представлява първично пси-поле, което се върти по лява винтова линия. С други думи, във вихъра действуват сили, които хващат частици и ги въртят до известно разстояние по лява винтова линия. *Тези сили не се пренасят от никакви частици или от друг посредник.* Космическите вихри са вихър до вихър и вихър във вихър. Например във Бермудския триъгълник действува циклично един мощен първичен вихър.

Без вихри всички микрочастици и макрочастици щяха да са неподвижни и цялата Вселена би застинала.

Псионите са фундаментални частици, които представляват веществена форма на материята. Псионът е носител на определено количество концентрирана сила — пси-заряд, който не е нито положителен, нито отрицателен, а е просто заряд, така както и масата на псиона няма знак. Пси-зарядът и масата на псиона не зависят от това, дали псионът е в покой или се движи (включително и със скорост, съизмерима със скоростта на светлината във вакуум). Пси-зарядът и масата са постоянни. В покой псионите не се отблъскват и не се привличат. Движещи-

те се псиони взаимно се привличат. Псионите нямат собствено въртене и без външно въздействие щяха да са неподвижни.

Частиците на първичните елементи в Космоса (псиони, космическа влага, космическа сол, космическа прана), въртени от космическите вихри, представляват "невидимото вещество" във Вселената.